

מבין משאבים 2307-

כ"ג באייר תשפ"ד

31 מאי 2024

היה לי חבר היה לי אח/יורם טהרלב

היה לי חבר, היה לי אח,
הושט לי יד כשאקרא,
היה לי חבר, היה לי אח,
הושט לי יד בעת צרה,
אני אחיך, אל תשכח!
היה לי חבר, היה לי אח.

במקום שאליו אני הולך,
אני נזהר שלא לשבור,
אני נזהר שלא לדרוך,
אני נזהר שלא לזכור,
וטוב לי שאתה איתי,
וגם אתה וגם אתה.
פה תישאר אחרי לכתי!
פה תישאר אחרי לכתי
החברות אשר היתה.

במקום שאליו אלך
היו רבים כבר לפני.
השאירו שביל, השאירו עץ,
השאירו אבן לרגלי,
ומה אני אשאיר אחרי,
האם אשאיר איזה דבר?
איני רואה את צעדי
ומי יראה אותם מחר?

במקום שאליו אני הולך
היו נשים, היו גברים,
ואהבה גדולה היתה,
האם אני אמצא אותה?
הם לא השאירו לי דבר
לא אנחות וגם לא פרחים.
הם לא השאירו לי דבר!
הם לא השאירו לי דבר,
מלבד אחים וחברים.

מה בעלון:

נר זיכרון לנופלים

פסח 2024 / הצוות המרכזי

עברנו את פרעה / יאיר אייזין ויאיר בלטרן

היום שאחרי - על מה יצאו היהודים / מהבולט של דן חנוק

סיוך עם יהודה אלקרט באד"ש / נאה פרסי

מהנעשה בישראל / נאה פרסי

נר זיכרון לזכר חברינו הנופלים במערכות ישראל

יהושע כפתורי ז"ל נפל 11.6.1948 בכיבוש ביר-עסלוג'

יצחק צ'וקרן ז"ל נפל 11.6.1948 בכיבוש ביר-עסלוג'

יהודה פרנגדס ז"ל נפל 18.7.1948 בקרב על חוליקאת

משה כנעני ז"ל נפל 18.7.1948 בקרב על חוליקאת

נתן גוטסדינר ז"ל נהרג 16.6.1966 בעת מילוי תפקידו.

רוני בכר ז"ל נהרג 16.9.1973 בעת מילוי תפקידו.

צבי ליברייך ז"ל נפל 13.10.1973 במלחמת יום הכיפורים.

קלמן וישנגרד ז"ל נפל 10.1.1974 במלחמת יום הכיפורים.

אילון פרייליך ז"ל נהרג 18.7.1997 בעת מילוי תפקידו

גדעון פוזנר ז"ל נהרג 4.2.1997 באסון המסוקים.

ג'קי סבן ז"ל נפל 4.8.1982 במלחמת שלום הגליל.

ענבל ניקסון ז"ל נהרגה 7.8.2006 בעת מילוי תפקידה.

נורית אמסלם ז"ל (בת משאבי שדה) נרצחה 7/10/23 בביתה נתיב העשרה.

אבי פליישר ז"ל (חבר משאבי שדה בעבר) נהרג 7/10/23 בעת מילוי תפקידו

כחבר כיתת הכוננות בקיבוץ מגן.

אבי קורן ז"ל (אח של אריאל קורן) נהרג 7/10/23 בעת מילוי תפקידו כחבר

כיתת הכוננות בקיבוץ חולית.

"החיטה לא צומחת שוב מעצמה.

היא לא עשב בר.

היא לא שדה קוצים שמזריע את עצמו.

החיטה צומחת שוב כי מישהו קם בבוקר והחליט שצריך לזרוע אותה.

היא צומחת כי אדם שמכיר אותה, אוהב אותה ויודע שהיא פרנסתו החליט לזרוע אותה.

הוא קם מוקדם בבוקר, לפני הגשם, רתם את המכונה האמריקאית לטרקטור הגרמני,

הכניס קצת חומר חיטוי ודישון, ונתן לדסקיות המתכת לפלח את האדמה

ולזרעים ליפול 2.5 ס"מ אל תוך האדמה תוך כיסוי קל.

החיטה לא צומחת שוב מעצמה

היא צומחת שוב בגלל ולמרות.

בגלל אותם אנשים ולמרות כל מה שמסביבה.

הם חינו אותנו שזורעים בדמעה וקוצרים ברינה.

זרענו בדמעות רבות.

ועכשיו צריך לקצור.

יש לנו עצמאות ויש לנו זיכרון,

השנה יותר זיכרון ופחות עצמאות.

נזכור את אלו שבנו, שחרשו, שזרעו. את אלו שנלחמו, שנאבקו.

נזכור את חברינו, את אלו שהיתוו את הדרך,

את אלו שהיו קמים בבוקר לזרוע.

אותם אלו שלא זכו לקצור,

אבל בזכות רוחם ופועלם החיטה תצמח שוב."

יניב יבלונקה

בית משאבי שדה משתתף באבלם

של נועה וקובי בר אור והמשפחה (מדרשה)

על נפילת הבן בקרב

סמ"ר אורי בר אור ז"ל

פסח 2024

שנה עברה והנה הגיע שוב חג פסח, אבל.. כולנו בתחושה קשה ואיך אפשר כך לחגוג את הפסח, חג החירות, כשיש חטופים בעזה.

ערכנו קבלת חג יומיים לפני ערב החג ברחבת המועדון, כדי לשמור על המסורת הקיבוצית תוך התייחסות למצב. לפני תחילת הטכס היה כיבוד עם עוגיות מושקעות, ענבים, יין, ושתייה קרה וחמה. את החג הנחה עומרי סוריה, שעשה זאת ברגישות ובחן רב. קבלת החג החלה ביציאת מצרים המסורתית, רעיון שהגתה לפני שנים נאוה רייב, וגנדי ז"ל נרתם אז להגשים אותו, ויצר את הבגדים, כריות הכבשים, הגמל, החמור ולוחות הברית. נפתלי בהתאם למסורת היה כמשה והוביל את העם לים, שנפתח לאחר שהכה בסלע ונסגר לאחר מעבר העם. את המוזיקה של יציאת מצרים ניגן האחד והיחידה המאסטרו, מרסלו בן שופט. לאחר מכן החל הטכס בריקוד דרמטי במיוחד עם השיר "אחד מי יודע" לפי הכוריאוגרפיה של אוהד נהרין, בניצוחה של לי גולדסמן. הריקוד שהותאם למצב נעשה עם בנות ד'-ו' שישבו ורקדו על הכיסאות, כאשר כיסא ריק צהוב נשאר לחטופים, בתקווה שיחזרו הביתה במהרה.

בחלק הבא ציינו את חג האביב עם הילדים שהביאו שיבולים לבמה, ועופרי בלטרן ששרה נהדר את "הגשם תן רק בעיתו".

וכך עברנו להגדה עם עופרי שניצחה על מקהלת הילדים החמודים א'-ג' ששרו את "מה נשתנה" ואת השיר "ארבעת האחים". השיר "שלח נא עמי" בניצוחו של מרסלו בוצע על ידי שלוש בנות מבית ראשון: קארינה, קטרינה ויוליה, שהתגברו על קשיי השפה ושרו בצורה ברורה ויפה את השיר המרגש. מיד לאחריו עלו הילדים לריקוד החד-גדיא, המקסים כתמיד, לפי הכוריאוגרפיה של נאוה רייב ובניצוחה של טל בן סעיד. לסיום הושר השיר "עברנו את פרעה" (מילותיו נכתבו מחדש על ידי יאיר אייזן ויאיר בלטרן) בפי יאיר אייזן ואורן ענבר ובליוי דורון דהן בגיטרה. השיר מדבר על המצב והעצב הרב שעוטף אותנו, כאשר הפזמון נותן לנו שוב קצת תקווה.. כי אם עברנו את פרעה נעבור גם את זה. כמובן בסוף חיפשו הילדים את האפיקומן (מצות קטנות מנייר שהוחבאו בדשא הגדול ליד חדר האוכל) וקיבלו פרסים.

לסיום, חשוב לנו מאוד להודות לצוות ההגברה: דובי אשל, מתן גוטליב ואלון אופק על ההגברה המעולה בטכס, לצוות הלוגיסטיקה שדאג להבאת הכיסאות, וכמובן למשתתפים בהופעות ולקהל הרב שהגיע כדי לציין את החג. מקווים שבשנה הבאה נהיה כבר באווירה שמחה יותר, כשכל החטופים יחזרו הביתה והמלחמה כבר תסתיים, ונוכל לחגוג יחד בחדר האוכל, כי זה חשוב לקהילה. וביחד זה יקרה.

להתראות בשנה הבאה.

הצוות המארגן - בר שאלתיאל, לי גולדסמן, מרסלו בן שופט ונגה פרסי.

עברנו את פרעה/יאיר איילן ויאיר בלסרן

בחדר האוכל, הסבסוד מבוטל,
בכלבו לא ניתן להשיג עוד בעל
אלפיה + מע"מ על שקע חשמל
הגג בבריקה מסתיר את הנוף וחבל...
המצב הוא כזה,
אבל עברנו את פרעה נעבור גם את זה..

כולם מתעסקים בטרנד חדש של בינה
צ'אט ג'י-פי-טי, הכי מקובל בשכונה,
לומד לנגן על גיטרה עם תוכנה,
מקבל מהסמארט פון המלצות על תזונה,
כבר שנים לא קראתי לפני השינה,
חוטא גם בזה,
אבל עברנו את פרעה, נעבור גם את זה

קרבות ברחוב על אורחות המשטר
מגיע לקפלן, נלחם לעתיד משופר,,
תחושה שהכל עוד רגע נשבר,
קלפיות שישיות ובסוף ביבי נבחר
ממשיך להאמין במה שיש ונשאר,
אני עוד הוזה,
אבל עברנו את פרעה, נעבור גם את
זה .

במלחמת כיפור, אני עדיין אבוד
חודשיים צו 8, עם חברים מהגדוד
עכשיו משוחרר אבל מרגיש קצת לכוד
רבבות מפונים והלב כבר צרוד,
גומר כל שבוע עייף ושדוד,
המצב מבזה,
אבל עברנו את פרעה נעבור גם את זה

יום קרבות נוראי, אויב מר אכזרי,
ילדים בקהל, אז בלי תיאור ציורי
חורבן בכפר עזה וקיבוץ בארי,
הכל עוד כואב והפצע טרי,
שר וזוכר, ושר ומחריש,
אין אוויר בחזה,
גם עברנו את פרעה ונקום גם מזה

מאות חטופים ומדברים על עסקה
מאות חטופים ואין קול זעקה
מאות חטופים, ובחזה תעוקה,
מאות חטופים ועוד דרך ארוכה
מאות חטופים והממשלה שכחה,
חוסר אונים שכזה,
נה נה נה נה נה נה נה נה נה

השיר הזה לא שיר של צחוק ותקווה
השיר הזה גם לא שיר אהבה,
לא נקום ממנו עם הרבה גאווה,
מהשיר הזה לא תבוא התשובה,
אולי נוכל לחזק את האחווה,
במקום הזה,
כבר עברנו את פרעה, נעבור גם את זה.

נעבור גם את זה
נעבור גם את זה

ה'יום אחר' – מהפלאו fe דן חנוך בקהילת

"איזה מזל שאני מקזבלנקה..." סיפר חבר אחד "...ככה קיבלתי דרכון פורטוגלי." בידועי שכל עניין הדרכונים האירופים שמוצעים ברשת הוא רק עניין של כסף, [כמו כל תרמית](#), שאלתי אותו "...למה זה קשור לכך שעלית מקזבלנקה? לא יכולת לרכוש דרכון פורטוגלי באותו כסף גם בלי המורשת המפוארת..." - "זה בגלל הבלגן בארץ..." אמר "...אם הייתה להם 'מדינה' לא היה את כל הבלגן הזה" כאן כבר חשדתי שמעורבב פה שיבוש דעת מסיבי, כנראה בגלל הווירוס הישן שצץ לו חזרה - [רל"ב](#) - שעשה כך שאצלו היוצרות התהפכו. "הם פתחו במלחמת דת נגדנו..." התחלתי להזריק נוגדנים "...מבול אל אקצה - זוכר? כולנו 'מתנחלים' בשבילים - זוכר? למה אתה חושב שזה משהו אחר?" כמו שקורה כמעט בכל ויכוח על זהות, לשמע דברי החבר נראה לרגע כעוס ואז התחזק בעוז - "אני ימני ומתנחל לשעבר ותומך במדינה פלסטינית!" לרגע נעתקו המילים מפי. ואז שבו. "אתה כמו זה שאוכל חזיר ביום הכיפורים ומתפאר שהוא ממשפחה דתית" אמרתי "התנתקות וגדר כבר ניסינו - עד השביעי לאוקטובר - זוכר...? מה שאתה מציע זו בדיוק ההגדרה של אי שפיות - לעשות שוב ושוב את אותם הדברים ולצפות לתוצאה אחרת".

"קיבלתי ממך שיחת טלפון עם הודעה מוקלטת..." אמרתי ליו"ר הצח"י, "כן..." אמר "...זו תוספת למערך החרום שלנו - יש אנשים שלא בודקים הודעות בלילה אז אנחנו מעירים אותם בצלצולים" השיחה הזו התקיימה בשולחן הפרלמנט, עת כמה חברים שיתפו חוויות מליל הטיילים האירנים. "...בלילה הוא שקענו בשינה עמוקה - כולל גם הנכד הגדול..." תרמתי שני סנטים לשיחה. "...האזעקה לא העירה אותנו, וגם לא הקריאות מבחוץ מהשכן - משמיים עשו שבלילה ההוא נישן ונחסוך מעצמנו את החרדות." "בדיוק למען זה הקמנו את מערך שיחות החרום..." אמר היו"ר. "...לעזור לאנשים לשמוע ולהישמר". אותי זה שימח למרות שגם בלי צלצול כבר הרגשתי שמור. "אתה יודע, גם לדוד המלך הייתה מערכת כזו נגד טילים וחרדות - קרא את [תהילים צא](#)" הצעתי ליו"ר. "תזכיר לי מה כתוב שם" ביקש, אז הזכרתי. בקול. מאז הגומל אחרי לבנון הראשונה לא עמדתי בפני הקהל. צמרמורת.

החבר מקזבלנקה לא התרשם ולא עצר, ועבר לדבר בלהט על משלמי מיסים וטוחני מילואים וחרדים גם, ובעצם על מה לא. אמנם אין לי הסמכה רשמית אבל נראה לי שהפעם אבחנתי נכון. יש פה התפרצות חמורה של 'רלבט'.

לא שאני בעד סגרים, [כמו שהיו בקורונה](#), אבל זה מצב חמור. אולי צריך לחזור לקטע של הכנסת אנשים לבידוד כפוי בלי טלוויזיה כדי למנוע הדבקה. מסתבר שיש אנשים שמוכנים להכשיר גם שרץ רקוב כמו 'מדינה פלסטינית' רק כי הם שונאים בכל לב. וירוס השנאה העכורה הזה רוחש מכל נקבוביות הערוצים, וננשף בהבל פיהם של כל מיני 'לשעברים' שעולים לאולפנים לשפוך את הפחדים שלהם עלינו. תודה לאל - אני כבר מחוסן מפני שנאת חינום עוד מלפני השביעי באוקטובר. אם גיליתם אצלכם תסמינים למחלה האוטואימונית הזו, טפלו בעצמכם - אטמו אוזניכם לאולפנים, שימו ברקע פלייליסט רגוע, וקראו ספרים. 😊

"אז מה אתה מציע?" - קטונתי מלהציע. אבל אולי כדאי לשקול את מה שעבד לנו קודם. כיבוש והתיישבות. אנחנו הרי יודעים שבלי זה לא יהיה ביטחון לאף אחד. "ומה לעשות עם העזתים?" -

לא נעשה בעבורם דבר חוץ מלשמור על ביטחוננו. לא שיקום ולא פרנסה. שנים. כשימאס לעולם מכל 'משחקי הרעב' שראינו, כאשר כל 'אוהבי ישראל' הצניחו להם סיוע על הראש - העזתים כבר יהגרו מרצונם. רק תפתח להם פתח והם ילכו. יש פה דור שלם שצריך לעבור 'דה-נאציפיקציה' - כפי שאמר פעם פוטין על אוקראינה - זו מלחמה ארוכה, על הקיום, ואין לנו אופציה להפסיד. "והגויים..?" - לא צריך לבקש מהם רשות. גם ככה רוב הגויים אוהבים אותנו רק כקורבנות. אם יעקמו אף או ינסו לכופף לנו את היד 'אז שיישארו עם אף עקום' כמו שאמר פעם בגין. כי לא יצליחו. שמעתי את ראש הממשלה [נשבע](#) - ובעניין הזה אני מאמין לו. 'לא חשוב מה יגידו הגויים, חשוב מה יעשו היהודים' - זוכרים..? וכל העולם מסתכל ולומד - ככה יעשה למי שמרים יד על ישראל. כל השאר לא נחשב. הוויכוחים בסגנון '[פפה פוליטי](#)' של יוסי בנאי הם דיבורי האתמול. מי שמקדם אותם שבוי [בעבדות מחשבתית](#), או לוקה 'ברלבת' רגע לפני השלב האלים של המחלה.

ומשהו קטן לסיום -

שלושה עשר עיקרי אמונה [יש](#) לעם היהודי. הראשון מדבר במציאות האל והשגחתו בעולמו. "אני לא צריך אל כדי לחיות כאדם הומני..". אמר לי פעם משהו. מעניין אבל קודר, חשבתי, כי אין הומניזם בלי אלוהים. כך גם קראתי בטוקבק שמצאתי ברשת - לא יכולתי לנסח את זה טוב יותר אז גזרתי מסך. [מאתר מידה](#) המצוין.

הגב

6. ישעיהו הגיב:

26/09/2023 בשעה 07:51

אין הומניזם בלי אמונה בהיות אדם צלם אלוקים.
התפיסה הדרוויניסטית הביאה לתורת הגזע של היטלר.
וכל מי שמשטש את ההבדל בין אדם לקוף, סופו שיכשיר רצח של בני אדם.
המחשבה הפמיניסטית על עולם ללא גברים היא צעד אחד בכיוון.
רובוטים אנושיים יאתגרו עוד יותר את השאלה הזו,
אחרי שיטילו איסור מוסרי לנתק רובוט מחשמל, האתיאיסטים עוד יתכנתו אותם להשמיד בני אדם.
מות האלוהים מפניו הזהיר ניטשה מקרב את מות האנושות.
אלוהים חי הוא התודעה של האדם שחיי רצויים.
אלוהים חי הוא התודעה שחיי זולתו קדושים.
אלוהים חי הוא התודעה שיש משמעות למעשים.
אלוהים חי הוא התודעה שהנאות זה לא הכל בחיים.
אלוהים מתגלה בטוב שבאדם. בדרך שבמשפט, באמת שבחכמה, ביושר שבחיים.
אלוהים מתגלה באהבה שהיא האחד שמעבר לפירוד הגשמי.
כפירה באלוהים וניתוק העולם מהחיות העליונה המקיימת אותו היא מעשה נחש הממית ומנתק את המציאות ממקור חיותה, מתיקונה ומגאולתה.
וזה לא סיפור של דתיים מול חילוניים.
כפירה באלוהים היא גם אמונה באלילים, או כמו שהרב קוק אמר: "באלוהים שהם כופרים גם אני כופר"
שאלת היסוד לזיהוי אלילות היא מה מרכזו של העולם.
האם האדם משרת את האלוהים או שהאלוהים משרת אותו.

ובבניין הארץ ננוחם -

דן חנוך.

שפץ ברכות והמון מלא טוב להולדת התינוק/ת

לדנה ונדא
להולדת הבת ארבל
נכדה לשמאלה ודליה לביה

איצל אולדמן וסיר מרום
להולדת הבת, אחות לילה
נכדה לאלברטו ואלחנדרה

לנצט ואמיר
להולדת הבן, אח לעופר
נכד לפרידה ויעקה ענהר

הרבה נחת, בריאות ואושר
מבית משאבי שדה

חברות תושבים ואורחים שמוכנים לעזור לנזקקים

מי שנוסע לבאר שבע לירוחם לדימונה או למצפה ומוכן לקחת שקיות לויצ"ו – יבורך אפשר לפנות לרותי 0545748897 או למיכאל וגאולה

"בגדים בנגב" ירוחם, רח' בר כוכבא מקלט 18, פתוח ביום שני 8 עד 12, יום רביעי 16 עד 19 ויצי"ו דימונה רח' בר כוכבא 210 פתוח בימים א' עד ה' משעה 8.30 עד 14.30

"ביגודית" באר שבע ברח' ויצמן 1, קרוב לקניון הנגב פתוח בימים א' עד ה' בשעות 8 עד 16, כרגע עמוסים ולא יכולים לקבל שקיות.

"ביגודית" באר שבע בשכונת ד רחוב רבי עקיבא 62, פינת בר גיורא (לשעבר מועדון דום): א'- ג' בין השעות 17:00-20:00, יום ו' 9:00-11:00

מקלט רווחה מצפה רמון קרוב למסעדת "החבית" פתוח ראשון ורביעי 15,30 עד 18

המלצה חמה לקהילת משאבי שדה

הנוסעת באוטובוס וברכבת,

אנו נכבדים באיזור להנחות החדשות של משרד התחבורה. לקבלת

ההנחה, צריך לעדכן את הפרופיל ברה-קו

ולאט על ידי הוספת צילום תעודת זהות ואישור תושב מהמועצה

בית משאבי שדה משתתף באבלו של

יואל ליכטמן והמשפחה

על פטירתו האח

ליפא קורץ ז"ל

סיוך עם יהודה אלקרט כד"ר

המון זמן אני רוצה לשמוע מה קורה בגד"ש ואומרת ליהודה אולי תכתוב משהו והוא תמיד מזמין אותי לבוא, לראות ולכתוב, אז סוף סוף זה קרה.

יצאנו לסיור, התחלנו מהשטחים ליד המשק (1000 דונם), בקרבת המשק וליד הלולים, ניתן לראות בעיקר את שיחי החוחובה, משם עברנו לשטחים ליד ביר עסלוג' שם גם

גדלים שיחי החוחובה אלו וכך גם בר"מ. החוחובה היא חלק משותפות, שמתקיימת כבר עשור, עם חברת בת בארצות הברית, שלוקחת את הגרעינים שמגדלים בגדש שלנו ובגד"שים נוספים, מפיקה את השמן מהגרעינים ומשווקת אותו בכל העולם, והרווחים עולים משנה לשנה.

השטח החקלאי ליד ביר עסלוג' קטן בשנים האחרונות, מכיוון שהוקמו בו לולים לביצים ושטחים עם פנלים סולארים

עלינו לגבעה ליד הכפר הבדואי בקרבת נווה מדבר, שם גדלה חיטה עד לאחרונה. אמנם הגידול לא הגיע לגודל רצוי מאחר שלא ירד מספיק גשם, אבל במקרה זה מטרתו של הגידול הייתה לשמור על מחזור זרעים, כדי למנוע התפתחות מחלות ומזיקים שמתרבים במצב שבו מגדלים שוב ושוב אותו גידול באותו השטח. הגידולים בשטחים אלו מושקים במים מתוקים. היחסים עם הבדואים באזור הם בסך הכל די טובים.

משם המשכנו לשטחים החדשים של טללים (2600 דונם) שהתווספו לענף בעקבות השותפות החדשה

למה בכלל היינו צריכים את השותפות עם טללים?

הסכם השותפות עם טללים הוא ל-24 שנים ומאפשר לנו להשתמש בשטחים של טללים ובמכסות המים שלהם. לפני ההסכם הגענו לניצול המקסימלי של השטחים והמכסות

שלנו וההסכם הזה פתח לנו אפשרויות להגדיל את הרווחים. טללים מקבלים 15% מהרווחים במסגרת ההסכם. מאז ההסכם הגד"ש הפך לתאגיד וכך למעשה כל העובדים הפכו לעובדי חוץ. השטחים נמצאים בקרבת רתמים. מיד כשנחתם ההסכם החלו בענף לרשת מחדש את כל השטחים בצנרת ברזים וכל מה שצריך כדי לקבל מערכת מים טובה ומתקדמת. ההשקיה במרבית השטחים שרושתו עד עתה היא במים מתוקים ולמרות הזמן הקצר שעבר מהחתימה כבר הספיקו לגדל גזר, בוטנים, שמיועדים ליצוא לאיטליה, ותפוחי אדמה והתקבלו תוצאות יפות. רק איזור אחד חובר עד עתה למי השפדן, שעלותם זולה בהרבה, והמטרה לנסות לחבר עוד שטחים לשפדן.

עברנו לשל"ח שנמצא ליד קיבוץ גבולות (2700 דונם) בו נמצא המשרד של הגד"ש, שכולל שני חדרים ממוזגים וממוחשבים, תקשורת אינטרנט, שולחן גדול לשיבות, מטבחון ושירותים ובסמוך גם החדרים של התאילנדים עם המטבחון שלהם

שותפות ותיקה יש לגד"ש והיא עם חברת שדות נגב. היא התחילה בהשקעה גדולה משותפת בשל"ח לטובת גידול צנוניות כך שנבנו המבנים הנדרשים - בית אריזה, חדרי קירור ואפילו מקלט. הצנוניות משווקות בעיקר לשוק הרוסי. בתחילת הדרך היו שנים מצוינות מבחינת הרווחים אך בהמשך הייתה ירידה. בשלוש השנים האחרונות רואים שיפור וכבר מקבלים רווחים נאים. הצנוניות גדלות כיום בשטחים סמוכים לשל"ח, מאחר שהשטחים הקרובים אלינו כבר אינם מתאימים לגידול זה.

בנוסף, בשל"ח כיום מגדלים תפוחי אדמה, בוטנים, גזר וכן, אפילו... פרדס לימונים.

השטחים מושקים עם מי שפדן. לחוות ר"מ ולפלחה לא הגעתי הפעם, לצערי, אבל את המידע קיבלתי. בחוות ר"מ, המשותפת עם רביבים (1000 דונם שלנו) בעתיד, לאחר שחלק מהשטחים יעברו לטובת בית החולים החדש, עדין יישארו לנו 500 דונם חוובה. בנוסף, חזרנו לגדל שם כותנה. ההשקיה נעשית במים מקולחי נגב שהם ברמה שלישונית (ברמת השפדן).

בפלחה (5000 דונם), השנה גידלו חיטה לשחת, תלתן ואבטיח מללי לגרעינים. ההשקיה נעשית עם מי גשמים ומי שפדן.

מה קרה שהענף נהיה רווחי בשנים האחרונות ומי העובדים בענף?

בשנים האחרונות ענף הגד"ש החקלאות הופך לרווחי יותר ויותר, וזה דבר מפתיע ביותר,

בעיקר למי שזוכר איך בעבר בסיכומים השנתיים של ענפי החקלאות היו מגיעים לרוב לרווחים מינימליים.

מסתבר שזה קשור לשינוי הגישה. זה התחיל כבר בתקופה שיוחאי גולדמן היה מרכז הענף והמשיך להתפתח בעזרת יהודה אלקרט המרכז את הענף כבר 10 שנים. הרעיון הוא שכל השטחים מנוהלים כחטיבה אחת, ולא כמו בעבר.

הצוות כולל מנהל לכל איזור, בפלחה יובל בן חיים, בשטחי ר"מ, טללים ומשאבי שדה אשר פרחי ובשלי"ח מנהל רוי עובדיה, שהוא גם מנהל התפעול של כל הענף.

מנהל המיכון הוא פארג', ויש שני טרקטוריסטים חמאד וראד, ועוד חמישה עובדים זרים תאילנדים שעובדים בכל השטחים. התאילנדים לרוב גרים בשלי"ח, אבל במידת הצורך ישנים גם במשק. בנוסף, יש שומרים בדואים בכל השטחים.

מה שהשתנה זאת העובדה שלא עושים הכל לבד, אלא נעזרים בקבלנים עם ציוד ספציפי לכל גידול. דבר זה חוסך השקעות גדולות בציוד שנדרש רק לזמן קצר וגם מגדיל את היכולת לעבור לגידולים חדשים במהירות. למשל בגידול גזר - החברה שקונה מאיתנו את הגזר מביאה את המכונה להוצאת הגזרים מהשטח וכשצריך לקטוף לימונים בעבודה ידנית, מביאים קבלן שמביא אנשים לקטוף.

חוץ מזה, יש עבודות, שבזכות ההתקדמות בתחום הטכנולוגיה, הפכו לקלות יותר ולכן מהירות יותר. (דרך אגב, למי שלא יודע, לא משקים אצלנו בשטחים בקו-נוע) ואני למשל, הופתעתי מכך שמשתמשים בצינורות מפוליאיתילן הקלים בהרבה מצינורות האלומיניום של פעם (זה מסתבר אפילו כבר לא דבר חדש). ההשקיה ממוכנת ומאפשרת שליטה דרך

הפלאפון ומקלה מאד על העבודה. את מרבית העיבודים הבסיסיים של הקרקע צוות הגד"ש מבצע עם הציווד הכבד של הענף.

איך השפיעה המלחמה על הענף?

היה הרבה לחץ בשביעי באוקטובר וחשש שהמחבלים יגיעו לשל"ח, למזלנו זה לא קרה. ברגע שאפשר היה, התאילנדים הועברו למשק עד שהמצב הבטחוני התייצב. שני עובדים שפחדו עזבו כבר בשבוע הראשון, אבל למרבה המזל די מהר הגיעו שני עובדים תאילנדים (אחד מהם עבד אצלנו בעבר בענף, ובזכות המלחמה הצליח לקבל אישור לחזור לעבוד) ככה שלא ממש נפגעה העבודה. היה גם מלחיץ להגיע לענף בתקופה זו ולתקן תקלות. אפילו נפלה רקטה ליד הפרדס לאחר השבועיים הראשונים וגם זה היה די מלחיץ.

מה לעתיד?

מחפשים כל הזמן גידולים חדשים ומנסים להגיע לשיווק יותר עצמאי ואולי בהמשך נעשה שותפות נוספת עם קיבוץ אחר, כדי לגדול יותר.

לסיום, היה כיף לבקר ולראות את הענף מתפתח לקטוף קצת לימונים, ואני מקווה שצעירים מהמשק יצטרפו בהמשך לענף כדי שהוא ימשיך ויגדל גם בעתיד נגה פרסי.

בית משאבי שדה משתתף בצערה של
מרים קארליקר (עובדת בהנה"ח),
על פטירתו של האח
יצחק קארליקר ז"ל

בית משפטי שדה מאחל
לכל המתחתנים הטריים ולמשפחות
הרבה מזל טוב, זוגיות טובה והרבה אהבה

מזל טוב לענת ואמיר הרקוביץ
ולכל המשפחה
לחתונת
איתי ועדן טארא

ברכות ליאנה ולב קוברסקי
והמשפחה המורחבת
לרגל חתונת
סימה עם בחיר ליבה יובל ארנון

מזל טוב לחתונת אופיר ונועם
וברכות להורים לאולה ומרצל ציבור
והמשפחה המורחבת

מזל טוב לרותם כהן
וברכות למשפחתה הרחבה
לרגל חתונת הבן
בר עם בחירת ליבו יובל

הרבה דברים קרו מאז העלון הקודם. זה התחיל בהתקפת הטילים מאיראן, לפני השנה כבר הבנו שהטילים בדרך, אבל ייקח להם עוד כמה שעות... מה שהיה מפתיע ביותר, הייתה העובדה שהפעם האזעקות הגיעו אלינו. המחזה היה מרהיב ומלחיץ... קצת מזכיר את הזיקוקים. למרבה המזל, ההתקפה על אזורנו הייתה רק בגל הראשון, וגם מסתבר שמערכות החץ וקלע דוד הצליחו ליירט את מרבית הטילים. ועוד יותר מפתיע שלאחר אותו לילה הפסיקו ההתקפות מאיראן.

פסח עבר חלף לו (כתבה בגוף העלון)
יום השואה, טכס מכובד ובסופו עדות של אנה קושניר, בתו של ניצול שואה הגרה באשלים.
ערב יום הזיכרון - בטכס השתתפו ילדי כיתת הבר מצוה וחיילי תותחנים משבטה.

ערב יום העצמאות - נחגג באופן רגוע. את המשואות הדליקו אנשים הקשורים למלחמת חרבות ברזל, ובמקום הרקדה - שירה בציבור. למחרת פיקניק עם קיבוץ סופה שמפונים מביתם מאז השביעי באוקטובר.

ל"ג בעומר - הודלקה מדורה והתקיימה פעילות בחצר המלכה.

התקיים מפגש במועדון עם לישי מירן לביא, שבעלה נחטף מנחל עוז. לישי סיפרה על המאמצים להגיע לשחרור החטופים ועל מה שקרה להם באותה שבת. לסיום היא ביקשה מאיתנו שכל אחד ינסה לזכור ולהזכיר את החטופים לפחות פעם בשבוע.

